

Στάσου εδώ να γνωρίσης τα τεράστια της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Σε κάποια χώρα πλησίον της Κωνσταντινουπόλεως, ονομαζομένην Άβυδο, κατοικούσε ένας ορθόδοξος και ευλαβής χριστιανός με την επίσης ενάρετη και θεοφιλή σύζυγό του Σοφιανή κατά το έτος 1607.

Κάποια φορά ασθένησε η Σοφιανή και παρέμεινε στο κρεβάτι επί είκοσι ημέρες χωρίς να μπορεί να σήκωση ούτε το κεφάλι της. Κατά την δύση του ηλίου της 3ης Αυγούστου άπλωσε τα χέρια της στον ουρανό και φάνηκε σαν να εξέπνευσε. Όλοι οι συγγενείς της τότε ετοίμαζαν τα αρμόδια για την ταφή χωρίς να μπορούν από κανέναν να παρηγορηθούν. Διεπίστωσαν όμως ότι κάτω από τον αριστερό μαστό της το μέρος εκείνο ήταν θερμό, οπότε και την άφησαν ασαβάνωτη μέχρις ότου τελείως νεκρωθή.

Εν τω μεταξύ ήλθε και η κατά σάρκα αδελφή της και μέσα στην απελπισία και τον πόνο της επήρε κρύο νερό και εράντισε την Σοφιανή η οποία συνήλθε και είπε τα εξής στην αδελφή της Άννα: «Καλλίτερα να μην είχες έλθει, αδελφή μου, εδώ διότι περισσότερη ζημία και θάνατο μου προξένησες, παρά ζωή πρόσκαιρη, διότι οι φωνές σου με εξέβαλαν από τον φωτεινό εκείνο Παράδεισο και την ανέκφραστη δόξα του Θεού που απελάμβανα. Έπρεπε, άθλια, όταν με είδες νεκρή, να χαιρόσουν περισσότερο και να ευχαριστούσες τον Θεό, παρά τώρα όπου με βλέπεις και ανέζησα».

Αφού είπε και άλλα πολλά και έγινε καλλίτερα της εζήτουν οι παρευρισκόμενοι να διηγηθή τα μυστήρια του Θεού που είδε στην άλλη ζωή. Εκείνη εζήτησε Πνευματικό να τα εξομολογηθή και, εάν εκείνος κρίνη ότι είναι εύλογο, να τα μάθουν και άλλοι. Ήλθε λοιπόν ο Πνευματικός Ιερόθεος Κουκοζέλης, Προηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Κύπρου, ο οποίος με πατριαρχική προσταγή ήλθε για να εξομολόγηση την Σοφιανή, η οποία και διηγήθηκε τα εξής:

«Καθώς σηκώθηκα και ανεκάθισα στο κρεβάτι μου, λιποθύμησα και βλέπω μπροστά μου ένα αστραπόμορφο νεανία, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του ένα χρυσό δοχείο γεμάτο νερό και μου είπε: Σοφιανή, γνωρίζω ότι έχεις μεγάλη δίψα και η καρδιά σου φλέγεται από την ασθένεια. Αν όμως πihς αυτό το ζωοπάροχο νερό, θα υγιαίνης στην ψυχή και στο σώμα και θα έχης παντοτεινή χαρά. Εγώ, ακούοντας αυτά, εσκίρτησα από χαρά, και άλλο τίποτε δεν ήθελα παρά να βλέπω τον φαινόμενο εκείνο νέο. Όταν έλαβα το ποτήρι αυτό στα χέρια μου για να το πιώ, δεν ξέρω πως, αρπάχθηκα από την ζωή και επί τρία ημερονύκτια έλειπα από το σώμα, η δε ψυχή μου ακολούθησε εκείνο τον νέο και ανεβαίναμε στον ουρανό. Επεράσαμε επτά σφαιροειδείς κύκλους του ουρανού μέσα σε σκότος βαθύ και κατόπιν φθάσαμε σ' ένα φωτεινό και πανευώδη τόπο, προ του οποίου ευρίσκοντο δυό υψηλές και πανθαύμαστες πύλες. Η δεξιά ήταν κατασκευασμένη από καθαρό

χρυσό και πολύτιμους λίθους, ενώ η αριστερά από χαλκό και αναμμένο σίδηρο, που φαινόταν σαν φλογεροί άνθρακες. Γύρω από αυτήν εστέκοντο πλήθος από φρικωδέστατους ωπλισμένους γίγαντες που εφύλαττον την πύλη και εγώ τότε έμεινα άφωνος από τον φόβο μου.

— Μου λέγει ο οδηγός μου: Βλέπεις, αδελφή, αυτές τις πύλες; Αυτές είναι οι πύλες της δικαιοσύνης και η μεν χρυσή είναι της Βασιλείας των Ουρανών, η δε σιδερένια της κολάσεως των αμαρτωλών.

Αφήσαντες αυτές τις πύλες ανεβήκαμε ψηλότερα σε φωτεινότερο τόπο, όπου εστέκοντο άπειρα πλήθη φωτομόρφων ανδρών των οποίων οι θέσεις δεν ήταν όλες σε ένα τόπο, αλλά άλλου ήταν ψηλότερα και άλλου χαμηλότερα.

Τότε ο οδηγός μου με τοποθέτησε ανάμεσα στους αγγέλους και μου είπε: Σοφιανή, εδώ σκύψε και προσκύνησε. Αμέσως τότε εγώ έσκυψα και προσκύνησα με πολύ φόβο, αλλά ποιόν προσκύνησα δεν είδα. Εκείνος πάλι μ' εσήκωσε και μου είπε: Στάσου εδώ να γνωρίσης τα τεράστια της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου, και μετά τα λόγια αυτά είδα ένα πύρινο, λαμπρό και βασιλικό θρόνο, κάτω από τον οποίο ήταν ένα ανθρώπινο χέρι το οποίο κρατούσε μία ζυγαριά.

Γύρω από αυτόν τον θρόνο εστέκοντο αναρίθμητα πλήθη αγγέλων, οι οποίοι ανέβαιναν από την οδό που ήλθα και εγώ, μεταφέροντας ψυχές ανθρώπων, ανδρών, γυναικών και παιδιών και όταν τις ανέβαζαν εδώ, έλεγαν: Προσκυνάτε, και εκείνες οι ψυχές προσκυνούσαν, όπως δηλαδή έκανα και εγώ. Επάνω στον φοβερό θρόνο, μέσα σε φωτεινές νεφέλες, καθόταν ο Δεσπότης Χριστός, ενδεδυμένος ένα γαλαζοπόρφυρο ένδυμα. Εγώ από την δυνατή λάμψη του προσώπου Του, δεν μπόρεσα να Τον ατενίσω. Οι παριστάμενοι άγγελοι έψαλλαν το: Άγιος, Άγιος, Άγιος, Κύριος ο Ων και προών και φανείς ως άνθρωπος Θεός, ελέησον το πλάσμα σου. Ενώ άλλοι αγγελικοί χοροί έψαλλαν το: Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης ο ουρανός και η γη της δόξης Σου. Εκείνοι που ήταν μαζί μας έψαλλαν το: Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη εν άνθρωποις ευδοκία, άλλοι δε έψαλλαν το: Αλληλούϊα ανά τρεις φορές, ενώ άλλοι το: Αμήν, Αμήν, Αμήν και ουδέποτε έπαυαν την δοξολογία τους.

Από τα δεξιά του Χριστού στεκόταν η Θεοτόκος και αριστερά ο Τίμιος Πρόδρομος, όπως τους εικονίζουν οι αγιογράφοι. Οι άγγελοι, όταν ετελείωναν την δοξολογία τους, προσκυνούσαν τον Κύριο κλίνοντας τις κεφαλές τους, ο δε Κύριος ύψωνε τα άχραντα χέρια Του και τους ευλογούσε. Από τα Δεσποτικά δάκτυλα των χεριών Του έπεφταν ποταμηδόν πολύτιμοι λίθοι και μαργαρίτες, πράγμα το οποίο βλέποντας εγώ, έφριξα και ρώτησα τον οδηγό μου τι είναι αυτά τα μυστήρια, Εκείνος μου είπε:

— Βλέπεις, Σοφιανή, τους μαργαρίτες και τους πολύτιμους λίθους που πέφτουν από το δεξί χέρι του Δεσπότη και κατέρχονται στην γη; Αυτοί είναι το άφατο έλεός Του, η άπειρος αγάπη, την οποία έχει προς το γένος των ανθρώπων, των ορθοδόξων χριστιανών και γι' αυτό πέμπει την ευλογία Του στα σπίτια των αγαθών ορθοδόξων χριστιανών, που φυλάττουν απαρασάλευτη την πίστι σ' Αυτόν και σε όσους εξομολογούνται καθαρά τις αμαρτίες τους, εφαρμόζουν τις θείες εντολές και απέχουν από τα θελήματα του διαβόλου, όλους αυτούς τους ευλογεί και τους λυτρώνει από κάθε κακό. Αυτοί που ελεούν και αγαπούν τον πλησίον τους, απολαμβάνουν ζώντας αυτές τις ευλογίες και μετά τον θάνατό τους κληρονομούν την εδώ διαμονή και μακαριότητα.

Οι φλογοειδείς πύρινοι κόμποι που πέφτουν από το αριστερό Του χέρι σημαίνουν τον θυμό, την οργή και την αγανάκτησί Του γι' αυτούς που κάνουν αμαρτωλή ζωή και αδικούν τον πλησίον τους. Αυτοί όχι μόνο στερούνται την πρόσκαιρη ζωή, αλλά και παραπέμπονται στο αιώνιο πυρ για να κολάζονται με τους ακάθαρτους δαίμονες.

Αριστερά από τον θρόνο και την ζυγαριά, που είπαμε, διακρινόταν μέγα χάσμα, από το οποίο εξερχόταν αφόρητη δυσωδία, θειαφώδης αύρα καπνού και αναρίθμητες σπαρακτικές φωνές ανθρώπων που συνεχώς εφώναζαν το: «ουαί και το αλλοίμονο».

Οι άγγελοι έφερναν τις ψυχές των ανθρώπων από την γη και, αφού προσκυνούσαν, τις ωδηγούσαν σε εξέταση όλων των έργων τους που έκαναν στην γη, και τα μεν καλά τα έθεταν στο δεξί μέρος της ζυγαριάς τα δε πονηρά στο αριστερό της. Κατόπιν τις σεσωσμένες και άγιες ψυχές έδινε εντολή ο Χριστός και τις ωδηγούσαν οι άγγελοι στον τόπο που ευρισκόταν η χρυσή πύλη, ενώ τις αμετανόητες και αμαρτωλές ψυχές τις έρριχναν σε εκείνο το χάος της αβύσσου. Τότε οι άγγελοι εχαίροντο και ευφραίνοντο για τις σεσωσμένες ψυχές, ενώ ελυπόυντο και εσκυθρώπαζον για τις κολασμένες.

Εκείνη την στιγμή έφεραν οι άγγελοι μία ψυχή, της οποίας επλεόναζαν οι αμαρτίες

της από τα αγαθά της έργα και επρόκειτο ο Κύριος να κάνει νεύμα στους αγγέλους να την ρίξουν στο χάος. Τότε όμως παρουσιάσθηκε μπροστά η Κυρία Θεοτόκος και ο Τίμιος Πρόδρομος και παρακαλούσαν τον Κύριο λέγοντας: «Οι οικτιρμοί Σου, Μακρόθυμε, νικούν την οργή Σου· αν και είναι αμαρτωλή αυτή η ψυχή, δεν έπαυσε να φυλάγη την αληθινή σε Σένα πίστι και γι' αυτό Σε ικετεύουμε να την συγχώρησης». Ενώ αυτοί παρακαλούσαν τον Χριστό, ήλθαν και οι άγγελοι προβάλλοντας τις ελεημοσύνες, τις Λειτουργίες, τα κεριά, το λάδι, τις προσφορές και τα μνημόσυνα τα οποία έκανε. Ακόμη ανέβηκαν και οι προσευχές των ιερέων, οι οποίοι λειτουργούσαν γι' αυτή την ψυχή και οι αγαθοεργίες των γονέων και συγγενών της που προσφέρθηκαν στους πτωχούς για την ανάπαυσί της. Επί πλέον ακούσθηκαν οι δεήσεις των πτωχών, που έλαβαν τις ελεημοσύνες από τους συγγενείς της, λέγοντες το: «Ο Θεός να την συγχώρηση».

Τότε ακούσθηκε η φωνή του Δεσπότη να λέγη: «Ίδού για την δέησι των ιερέων μου και των αδελφών μου των πτωχών, δίνω συγχώρησι σ' αυτή την ψυχή». Ενώ λοιπόν επρόκειτο να νεύση ο Κύριος με το δεξί Του χέρι να βάλουν οι άγγελοι την ψυχή αυτή μαζί με τους δικαίους, έφθασαν στον Θρόνο Του οι οδυρμοί, οι φωνές, τα μοιρολογήματα και οι αγανακτήσεις των γονέων της και οι βλασφημίες κατά του Θεού, τις οποίες έλεγαν επηρεασμένοι από την θλίψη τους και έτσι εξεδήλωναν την απιστία τους στο ενδέκατο άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών». Όταν συνέβησαν αυτά, ωργίσθηκε πολύ ο Κύριος και είπε: «Επειδή δεν αρκέσθηκαν στις δεήσεις των ιερέων μου, αλλά και αντιμάχονται εναντίον μου, να σηκώσετε αυτή την ψυχή και να την ρίψετε στο σκότος το εξώτερο». Οι άγγελοι τότε πολύ λυπήθηκαν γι' αυτή την ψυχή, αλλά κάνοντας υπακοή στον Χριστό, επήραν την ψυχή και την έριξαν στο αχανές εκείνο βάραθρο της κολάσεως. Τότε έτολμησα και εγώ η ταλαίπωρη να ρωτήσω τον οδηγό άγγελό μου: «Γιατί, Κύριέ μου λυπούνται τόσο πολύ οι άγγελοι, όταν ρίχνεται κάποια ψυχή στο βάραθρο της κολάσεως;»

Εκείνος μου είπε: Αυτό το χάος είναι εκείνο που χωρίζει τους δικαίους από τους αμαρτωλούς και βυθίζει όσους πέσουν στον αφώτιστο αυτό τόπο του Άδου, στον οποίο κολάζονται αιωνίως. Εάν έχουμε όλοι οι άγγελοι χαρά για τους σεσωσμένους, πολύ περισσότερο έχουμε λύπη γι' αυτούς που κολάζονται».

Ενώ μου έλεγε αυτά ο άγγελός μου, ακούω ξαφνικά μεγάλο θόρυβο, διότι ήρχοντο άγγελοι φέροντες μία ψυχή με ψαλμωδίες και θυμιάματα, λαμπάδες και φωτοχυσίες. Αυτή η ψυχή ερχόταν με πολλή χαρά και παρρησία, οι δε ψυχές των δικαίων ήλθαν για να την προϋπαντήσουν. Είχε η μακάρια αυτή ψυχή το ένδυμά της λευκό και καθαρό σαν τον ήλιο και δεν έφερε καμμία κηλίδα η στίγμα αμαρτίας, όπως είχαν οι άλλες ψυχές. Το ένδυμα αυτό νομίζω ότι θα ήταν η στολή

του αγίου Βαπτίσματος, το οποίο εφύλαξε αμόλυντο και γι' αυτό έλαμπε τόσο πολύ. Ήλθε λοιπόν αυτή η ψυχή και προσκύνησε, όπως όλες κατά την συνήθειαν. Τότε όλοι οι άγγελοι εβόησαν μεγαλόφωνα λέγοντας: «Σε ευχαριστούμεν, Παντοκράτωρ Δέσποτα, διότι είδαμε ψυχή δικαίου καθαρή και αμόλυντη από την αμαρτία». Τότε ακούσθηκε βροντώδης η φωνή του Δεσπότη λέγουσα: «Πάρτε αυτή και να την αναπαύσετε μαζί με τους αγίους». Έπειτα στρέφοντας τον λόγο του και το χέρι Του προς εμένα, είπε: «Να οδηγήσετε και την Σοφιανή αυτή στις κατοικίες και μονές των αγίων μου, για να τις ιδή· επειδή όμως την αναζητούν πολλοί στον κόσμο, να την επιστρέψετε στο σώμα της για να σωθούν και άλλοι από την εξιστόρησι αυτής της οπτασίας που αξιώθηκε εδώ να ιδή. Αν αγωνισθή να απόκτηση και άλλες αρετές και ευδοκίμηση τελείως, τότε θέλει να αξιωθή μετά από τρεις χρόνους ν' απολαύση μεγαλύτερες τιμές».

Με αυτό το λόγο του Δεσπότη με άρπαξε ο άγγελος και ακολουθήσαμε εκείνη την δικαία ψυχή, ενωθέντες με άλλες σεσωσμένες ψυχές. Φθάσαμε μπροστά από την χρυσή εκείνη πύλη του Παραδείσου. Ξαφνικά είδα μπροστά μου την Κυρία Θεοτόκο με ανέκφραστη δόξα και μαζί της ο Απόστολος Πέτρος, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του κλειδιά. Άνοιξε την ωραία εκείνη πύλη και μπήκε πρώτη η Θεοτόκος κατόπιν ο Πέτρος και μετά οι άγγελοι με τις ψυχές που μετέφεραν. Με αυτούς επήγαινα και εγώ βιαζόμενη να συμπορεύωμαι με την Θεοτόκο. Ο τόπος αυτός ήταν τόσο φωτοστόλιστος και πανευώδης, ώστε εθαύμαζα και εχαιρόμουν ανεκδιήγητα. Το έδαφος εκείνο δεν ωμοιάζε με την στερεά γη την δική μας, η οποία έχει ανηφόρες, κατηφόρες, πέτρες, ποτάμια και όσα άλλα βλέπουμε, αλλά ήταν λευκή σαν το καθαρό βαμβάκι η χρυσό ύφασμα στολισμένο με ποικίλους πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Είδα επίσης δένδρα υψηλά, ευώδη και κατάφορτα από άνθη και ωραιότατους καρπούς, που ωμοιάζαν με ρόδα και κρίνα. Κάτω από τα δένδρα εφάνοντο ότι ήταν χρυσοπόρφυρα στρώματα επάνω στα οποία αναπαύοντο άνδρες, γυναίκες και παιδιά, μεταξύ των οποίων εγνώρισα πολλούς από την πατρίδα μου την Άβυδο και από την πόλι αυτή, οι οποίοι είχαν πεθάνει.

Εκεί είδα τον ιερέα πατέρα μου Ιωάννη και την μητέρα μου Αναστασία και μία αδελφή μου, πλην όμως δεν μπόρεσα να τους πλησιάσω και να τους μιλήσω. Οι κατοικίες τους δεν ήταν όμοιες, όπως δεν ήταν όμοιες οι αρετές και τα έργα τους εδώ στην γη. Βαδίζοντας ακόμη προς τα εμπρός είδα και τους Αγίους, οι οποίοι ήταν σε υψηλό και φωτεινότερο τόπο και περιπατούσαν όλοι λευκοφορεμένοι και ενδεδυμένοι με λαμπρότατο φως. Ενώ τότε αναρωτιόμουν με τον εαυτό μου, ποιού να είναι άραγε αυτοί, εστράφη η Θεοτόκος προς εμένα και μου είπε: «Σοφιανή, βλέπεις τις αναπαύσεις των Αγίων; Βάδιζε γρήγορα να προφθάσης και προσκύνησης τον δίκαιο Αβραάμ, διότι δεν θα τον ιδής καθώς το ποθείς». Τότε

έτρεξα εγώ και είδα από μακριά τον Αβραάμ να κάθεται σ' ένα ωραιότατο θρόνο και γύρω του αναρίθμητες ψυχές με πολλή ευφροσύνη και χαρά. Εγώ έτρεχα να τον ιδώ και να τον απολαύσω, οπότε με είδε εκείνος και μου ένευσε να τον πλησιάσω. Παίρνοντας περισσότερο θάρρος έτρεχα για να τον φθάσω, αλλά εκείνη την στιγμή άκουσα τις φωνές της αδελφής μου και με το κρύο νερό που εράντισε το πρόσωπό μου, επανήλθα στον εαυτό μου και αισθάνθηκα μεγάλο βάρος και ψυχρότητα στο σώμα μου, ωσάν να μου ήταν πάγος. Σιγά-σιγά εμψυχώθηκε το σώμα και συνήλθα τελείως».

Αφού άκουσε αυτά με προσοχή ο Πνευματικός της την ερώτησε:

— Είδες κανένα άλλο μυστήριο, παιδί μου; Είδες δαιμόνια τελωνιακά, κολάσεις αμαρτωλών, όπως βλέπουν πολλοί άλλοι;

Η Σοφιανή αποκρίθηκε:

— Δεν είδα τίποτε περισσότερο, πάτερ μου.

— Γνωρίζεις κανένα αγαθό, την ερωτά ο ιερέυς, που να έπραξες στην ζωή σου;

— Τι καλό ζητείς από εμένα την αμαρτωλή, πάτερ; Αλλά, επειδή με αναγκάζεις, θα σου ειπώ αυτό που γνωρίζω. Πριν τρία χρόνια, εκεί που έγνεθα στο πατρικό μου σπίτι, μία μεσημβρία άκουσα μεγάλη βοή και ταραχή, ωσάν να συνέβαινε σεισμός και τότε βλέπω με τα μάτια μου τρεις ιεροπρεπείς άνδρες με αρχιερατικές στολές, οι οποίοι, καθώς γνωρίζω από τις εικόνες τους, ήταν οι Τρεις Ιεράρχαι, Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος ο Θεολόγος και ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Εγώ παρέλυσα από τον φόβο μου, έκανα τον σταυρό μου και τους προσκύνησα με μεγάλο φόβο. Εκείνοι τότε μου είπαν:

— Μη φοβείσαι, Σοφιανή, εμείς είμεθα οι Τρεις Ιεράρχαι και θέλουμε να αφιέρωσης στον Θεό το σπίτι σου για να γίνη εκκλησία στο όνομά μας και εμείς θα πρεσβεύουμε για την σωτηρία σου.

Εγώ ετόλμησα και τους είπα:

— Άγιοι Δεσπότες μου, είναι αυτό το σπίτι κατάλληλο για δοξολογία Θεού και κατοικία ιδική σας, αφού μάλιστα και εμείς είμεθα πτωχοί άνθρωποι και δεν έχουμε τον τόπο να κάνουμε εκκλησία, όπως ορίζετε; Εκτός από αυτά δεν γνωρίζω και την γνώμη του συζύγου μου, ακόμη και αν θα μπορέσουμε να πάρουμε βασιλική άδεια για την ανοικοδόμησι αυτής της εκκλησίας.

Εκείνοι μου είπαν:

— Μη στενοχωρήσαι που είναι ο χώρος ακάθαρτος και κοπρώδης, ούτε να φοβήσαι για την βασιλική άδεια, μόνο φρόντισε εσύ να μας τον αφιερώσης και εμείς όλα τα άλλα θα τα τακτοποιήσουμε. Διότι κατά την παλαιά εποχή ο αχυρώνας αυτός ήταν ναός ιδικός μας. Αν όμως αμελήσης και δεν κάνης, όπως σου λέγομε, θα παρακαλέσουμε τον Θεό να σου αφαιρέση την ζωή σου ως παρήκοη.

Μόλις είπαν αυτά οι Άγιοι, έγιναν άφαντοι. Όταν το βράδυ ήλθε ο άνδρας μου του ανήγγειλα όλα τα γενόμενα. Μετά από τρεις ημέρες, μετά το απόδειπνο και την μικρή προσευχή μας, εφάνηκαν πάλι οι Άγιοι με σεισμό και μου είπαν μεγαλόφωνα:

— Σοφιανή, γιατί δεν έκανες αυτό που σε ωρίσαμε και μέλλεις να πεθάνης με αιφνίδιο θάνατο;

Εγώ λέγω τότε του ανδρός μου:

— Ακούς τι προστάζουν οι Άγιοι;

Αυτός αποκρίθηκε και τους είπε:

— Άγιοι Δεσπόται μου, μου τα είπε όλα η Σοφιανή, αλλά επειδή είμεθα πτωχοί και δεν έχουμε τα μέσα, φοβούμεθα δε και την εξουσία του κράτους, γι' αυτό δεν εκάναμε τίποτε. Επειδή όμως ορίζετε να τον αφιερώσουμε στον Θεό και την αγιωσύνη σας, από σήμερα να γίνη δικός σας ο τόπος αυτός.

Οι Άγιοι του είπαν:

— Αύριο το πρωί θα σκάψης μέσα στον αχυρώνα και θα εύρης μάρμαρα, σταυρούς, ακόμη και την Αγία Τράπεζα και θα πεισθής έτσι στα λόγια μας. Πήγαινε και στον Σουλτάνο και ζήτησέ του την άδεια και εμείς θα τον καταπείσουμε να σας την δώσει.

Αφού είπαν αυτά οι Άγιοι, ανεχώρησαν. Εμείς όλη εκείνη την νύκτα την περάσαμε με δοξολογίες στον Θεό και το πρωί ανακοινώσαμε το γεγονός στους συγχωριανούς μας και όλοι έτρεξαν με σκαπτικά εργαλεία να βοηθήσουν στο σκάψιμο. Πράγματι, ευρήκαμε την Αγία Τράπεζα από λευκό μάρμαρο και άλλα εκκλησιαστικά αντικείμενα που ήταν χωμένα. Επήραμε με ευκολία και την άδεια από τον Σουλτάνο και άρχισε η ανοικοδόμησις της εκκλησίας. Εμείς είχαμε μερικά χωράφια, τα πουλήσαμε και αγοράσαμε διάφορα αναγκαία πράγματα για την εκκλησία και αφού τελείωσαν οι δουλειές, με πατριαρχική άδεια, ήλθε ο Άγιος μητροπολίτης Κίτρους και την εγκαινίασε. Εμείς κατόπιν εφύγαμε από το χωριό μας και εγκατασταθήκαμε στην Κωνσταντινούπολη παίρνοντας σπίτι με ενοίκιο. Όμως σε παρακαλώ, άγιε Πνευματικέ μου, να πείσης τον άνδρα μου να μου

επιτρέψη να γίνω μοναχή για να κλάψω τις αμαρτίες μου αυτά τα τρία έτη που μου υποσχέθηκε ο Κύριος ότι θα μείνω ακόμη σ' αυτή την ζωή

Ο Πνευματικός της ακούοντας αυτά, είπε στον άνδρα της να μη την εμποδίση να πραγματοποιήσει τον διακαή της πόθο. Εκείνος του είπε ότι μετά από δυο χρόνια θα πάνε μαζί στους Αγίους Τόπους να προσκυνήσουν τα Ιερά Προσκυνήματα και να αφιερωθούν στον Θεό.

Πράγματι, αφού πούλησαν τα υπάρχοντά τους, έφυγαν για τα Ιεροσόλυμα και εκεί εξωμολογήθηκαν τα πάντα στον Πατριάρχη Σωφρόνιο. Μετά κοινώνησαν των Αχράντων Μυστηρίων και η μεν Σοφιανή επήγε σε μοναστήρι και έγινε μοναχή με το όνομα Σωφρονία, ο δε άνδρας της επήγε σε ανδρικό και από Χρήστος επωνομάσθηκε Χαρίτων.

Τα διδακτικά και θαυμαστά ιστορικά αυτά γεγονότα του τεύχους αυτού προέρχονται από το ψυχωφελέστατα βιβλίο ΟΠΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ των εκδόσεων Ορθοδόξου Κυψέλης.

Πηγή: pigizois.net